

ZORAN PETROVIĆ

UKUS STRAHA

■ Laguna ■

Copyright © 2025 Zoran Petrović
Copyright © 2025 ovog izdanja, LAGUNA

Svojim roditeljima, sinu i Ljubavi

„Ponašanje je ogledalo ličnosti.“

*Džon E. Daglas, Mindhunter:
unutar elitne FBI-jeve jedinice za serijske zločine*

„Ono što počne kao fantazija,
obično završi kao ubilački ritual.“

Robert K. Resler, Za one koji se bore protiv čudovišta

„Zlostavljač dece se ne postaje preko noći.

Takvo ponašanje evoluirala.

Ono nastaje postepeno, kroz obrazac misli i dela.“

Mark Olšejker, Džon E. Daglas, Slučajevi koji nas progone

REČ AUTORA

Poštovani čitaoci, ovaj roman nastao je iz mog dubokog poštovanja prema najpoznatijim istražiteljima iz oblasti kriminalističkog profilisanja i mog interesovanja za njihov rad, posebno kada su posredi analiza ponašanja i serijski počinioči teških krivičnih dela.

Džon Daglas, Robert Resler, Mark Olšejker i njihove kolegice i kolege proveli su godine proučavajući i loveći najmračnije umove našeg vremena.

Njihova naučna i metodološka istraživanja kriminalnih umova pokazala su da iza svakog zločina stoje psihološki procesi koji zločinca formiraju. Njihova sposobnost da te procese obelodane i prepoznaju u ljudima bila je ključna u razvoju istraživačke discipline koju već decenijama zovemo – profilisanje.

Jedna od najslikovitijih scena koju sam pročitao u knjigama ovih legendarnih istražitelja nalazi se u knjizi *Mindhunter: unutar elitne FBI-jeve jedinice za serijske zločine*. Naime, Džon E. Daglas tu pravi paralelu između

ponašanja predatora u prirodi i ponašanja serijskih ubica. On kaže:

„Zamislite jedan od onih filmova o prirodi – u savani Serengeti u Africi lav vidi ogromno krdo antilopa na pojilu. U njegovim očima možemo videti kako od čitavog krda on izdvaja jednu antilopu, i to je ona koju lovi. On je naučio da oseti slabost, ranjivost, nešto što je drugačije u toj jednoj antilopi iz krda, koja će najverovatnije postati njegova žrtva. Na veoma sličan način funkcionišu i serijske ubice. Osim toga, pokreće ih i uzbuđenje prilikom lova. Kada bismo mogli da izmerimo fiziološku reakciju kod jednog od njih dok se fokusira na svoju potencijalnu žrtvu, mislim da bismo dobili isti rezultat kao i od tog lava u divljini.“

Ova analogija pokazuje nam kako serijski prestupnici često prepoznaju i iskorišćavaju slabosti svojih žrtava. Kako su, međutim, ti pioniri profilisanja uopšte došli na ideju da započnu istraživanje ovakvih zločinaca? Odgovor na to pitanje daje jedna izuzetna anegdota koju želim sa vama da podelim.

Odlomak iz knjige Džona E. Daglea *Mindhunter: unutar elitne FBI-jeve jedinice za serijske zločine*

Jedne noći napravili smo raciju na grupu kockara u Detroitu...

Bilo je to 1972. godine, u nedelju *Super bowl*. Bili smo tamo da zatvorimo njihovu ilegalnu kockarsku šemu. Dok smo privodili osumnjičene,

našao sam se u automobilu sa kockarom po imenu Frenk. Bio je miran i gledao je kroz prozor dok je kiša udarala u staklo.

Počeo sam da razgovaram sa njim. Pitao sam ga zašto se, uprkos svim rizicima, stalno vraća kriminalu? Zašto se uvek ponaša po istim obrascima? Frenk se okrenuo i pogledao me. Govorio je polako, gotovo sam za sebe, kao da pokušava da objasni nešto što samo on može da razume.

„Izaberi jednu od tih kapljica, a ja ću izabrati drugu“, kazao je pokazavši na prozorsko staklo automobila. „Kladim se da će moja stići do dna pre tvoje.“

Nastavio je, gledajući me pravo u oči:

„Mi smo to što jesmo i niko nas neće promeniti. Nikada.“

Njegove reči su me pogodile. Kako neko može biti toliko siguran u svoju sudbinu? Šta je to u ljudskom ponašanju, u tim dubokim, nepromenljivim obrascima, što tera ljude da se stalno vraćaju na iste destruktivne puteve? Da li je to zaista sudbina, ili nešto drugo? Tada mi je sinulo:

„Da li je to uvek tako? Da li je ljudsko ponašanje zaista predvidivo?“

Njegove reči bile su prvi pravi trag koji sam imao, da ako bih mogao da razumem ove „predvidljive“ obrasce u kriminalnom ponašanju, možda bismo mogli da počnemo da predviđamo i sprečavamo zločine pre nego što se dogode. To je bio početak mojih razmišljanja o onome što danas zovemo kriminalističko profilisanje. Ovo

je bio jedan od ključnih trenutaka koji je postavio temelje za ono što ćemo kasnije razviti u *FBI*-ju.

* * *

Poštovani čitaoci, želeo bih još nešto da naglasim.

Iako baziran na stručnoj literaturi i mom izučavanju kriminalističkog profilisanja, psihologije ličnosti i forenzičke psihologije, ovaj je roman, pre svega, fikcija. Istražni postupak i profilisanje, koliko god bili autentični i imali osnovu u modernom naučnom pristupu, razrađeni su fiktivno i dramaturški.

Ono što je, međutim, daleko od fikcije, kao i u svakom mom delu, jesu međuljudski odnosi i široka lepeza osećanja. Osećanja, koja nas čine onakvima kakvi zapravo jesmo, a kada to kažem najpre mislim na ono najvažnije – Ljubav, u bilo kom obliku.

Posebnu zahvalnost dugujem svom mentoru, profesoru dr. Dagu Kolareviću koji mi je svojim znanjem i podrškom bio velika inspiracija i podsticaj prilikom studija i zahvaljujući kome sam još više zavoleo kriminalistički profajling.

Nadam se da ću i ovoga puta opravdati vaše poverenje i da ćete, kako ja to volim da kažem, uživati u ovom romanu koliko i ja dok sam ga pisao.

Hvala vam!

Zoran Petrović

PROLOG

Probudila se gledajući u nepoznat plafon.

Glavom joj je besneo strahovit mamurluk i to ne onaj koji poznaje još od svojih tinejdžerskih dana. Ovaj je bio drugačiji. Poseban. Uzeo je obličje dva eksera zabijena u slepoočnice i svakim otkucajem srca pretio da joj odvoji čelo od ostatka lobanje.

Pa ti opet mešaj beli rum i crno vino, glupačo, uspela je da provuče misao kroz jeziv bol.

Vazduh je mirisao na ustajalost i samoću. Oblizala je beduinski suve usne i oko njih okusila nešto nalik na zapaljenu plastiku. Zakašljala se i skupila obraze u znak gađenja, ali je pijanstvom dehidrirano telo odbilo da proizvede pljuvačku. Poželela je da se pridigne, ali se na prvi pokret mamurluku pridružila i vrtoglavica, pa je samo klonula nazad. Spustila je bradu i preko kolena i nožnih prstiju pogledala ka izvoru svetla.

Kroz tri mala, visoko postavljena kružna prozora, prekrivena tamnim zavesama, jedva se pomaljalo sunce, kao

da se stidi i usteže da obasja omanju prostoriju u kojoj se nalazila. Jednostavan drveni sto i tri stolice desno od nje. Osim kreveta na kome je ležala, bio je to sav nameštaj. Prazni, beli zidovi i drvena vrata.

U šta sam se ovoga puta uvalila?

Dotadašnja uznemirenost i strah od nepoznatog počeli su da se šire i pojačavaju iz središta stomaka, vibracijama joj obuzimajući celo telo, pa se uprkos glavobolji pridigla na laktove ne bi li bolje osmotrila okolinu. Kada je pogledala pored sebe, umalo nije prasnula u smeh od olakšanja.

E pa ovo su noviteti, čak i za mene...

Krevet je bio bar dva metra širok, a na njemu, levo od nje, samo u gaćicama i majicama na bretele ležale su još dve devojke. *Obeznanjene su od sinoćne žurke*, pretpostavila je. U istom trenu, mamurluk je dozvolio fragmentima kratkoročnog pamćenja da se kroz pijanu koprenu zaborava probiju na površinu i trenutno olakšanje koje je osetila zamenila je panika. Bila je sigurna da koktel nije napustila u ovom društvu. Upamtila je tipa sa kojim je posle izložbe na Fakultetu likovnih umetnosti eksirala šotove belog ruma, ali sada joj je sve to ličilo na mutnu sliku. Nešto kasnije povezao ju je kući i tu... tu sećanja prestaju.

Bila su joj potrebna objašnjenja.

„Ej, probudi se“ – prodrimala je za rame devojku pored sebe – „čuješ?“

Odgovora nije bilo i žmarci joj kliznuše niz kičmeni stub. „Alo, budi se!“

„Spavam, jebote...“ – odgurnula joj je ruku zgodna plavuša kratke kose, kojoj nije moglo biti više od dvadeset godina.

Dok se u polusnu prevrtala na bok, majica joj se podigla do samih grudi otkrivši skupu tetovažu sa mnogo šarenih simbola preko celog stomaka. Nije, međutim, stigla da se divi umešnosti plavušnog tatu majstora, jer joj je nešto neobično privuklo pažnju. Ispod skladno ukomponovanog crteža nalazila su se crna slova koja se nikako nisu uklapala u tetovažu. Uz samu gornju liniju gaćica, na malom stomaku pisalo je – **SVINJA**.

Šta sve ljudima ne pada na pamet..., čudila se u sebi.

Još jednom je pošla da plavušu uhvati za rame, ali se u tom trenutku treća devojka prvo promeškoljila, pa se uspravila kao oparena.

„Ko si ti? Gde sam? Šta se dešava?“, istresala je pitanja usplahirenim glasom i držala glavu sa obe ruke, unezvereno skaćući pogledom od jedne do druge „cimerke“.

Par crvenih čuperaka iznad čela prkosilo je uredno vezanom repu, a zajapureno lice bilo joj je prošarano pegama koje su tako još više dolazile do izražaja.

Prva devojka kao da je nije čula. Gledala je u neverici i osećala kako joj kapi užasa puze od temena ka čelu. Na istom mestu kao kod plavuše, istim crnim slovima, na stomaku crvenokose stajao je identičan natpis – **SVINJA**. Ubrzano dišući, podigla je svoju majicu do grudi i uverila se da je i sama istovetno obeležena.

„Budi se, budi se, budi se!“, povikala je, drmusajući devojku u sredini. Shvativši da nešto žestoko nije u redu, crvenokosa briznu u plač.

Plavuša joj je ponovo odgurnula ruku, ali je ovoga puta širom otvorila oči i uspravila se.

„Zašto riđana plače i otkud vas dve ovde?“, drsko trznu glavom nagore ka prvoj devojci tražeći odgovor.

„Ja ne znam... ne sećam se ničega osim crnog vina i belog ruma na koktelu posle izložbe, a onda sam se probudila pored vas dve“, odgovorila je i nakon kratke pauze dodala, „ti očigledno znaš gde se nalaziš?“

„Pazi, stopirala sam juče. Nisam htela da bacam kintu na taksi, a lik koji me je povezao bio je veoma ljubazan. Dopao mi se, pa smo otišli na piće i kasnije završili ovde.“ Zastala je na trenutak i prešla nadlanicom preko usta. Istog časa se namrštila i nakašljala kao da želi da pročisti grlo, a onda nastavila: „Već na vratima, oči su mi bile na pola koplja, belu mačku nisam videla. To me nije čudilo jer prethodnu noć nisam dobro spavala. Kako smo ušli, 'onesvestila' sam se, ali sam se nadala da će on ujutru biti ovde. Kad imam šta i da vidim – umesto zgodnog tipa budite me ti i plačljivica.“ Iskežila se i ćušnula rukom crvenokosu.

„Nemoj da je diraš, uznemirena je s razlogom... pogledaj.“ Prva devojka je otkrila svoj stomak, a onda pokazala rukom plavuši da učini isto.

„Mamicu mu jebem bolesnu!“

„Tata će me ubiti...“, ubacila se crvenokosa kroz još jače ridanje.

„Pusti sad to, dušo“, rekla je prva, najstarija devojka i nagnula se da joj pomiluje čuperke. „Mene interesuje da li je ovo učinio isti čovek. Sećam se samo da je bio visok i skladno građen, ali da me ubijete ne mogu da se setim njegovog lica... A ti, dušo?“, pitala je crvenokosu. „Da li se sećaš kako je izgledao?“

Odmahnula je glavom i obrisala suze.

„Ne mogu ni ja da se setim“, dodala je plavuša i stisla pesnice. „Drogirao nas, paćenik.“

„Dobro, dobro. Haj' mo redom. Ti si stopirala, a ja sam bila na koktelu“, kazala je i opet pogledala crvenokosu. „Gde si ga ti srela, dušo?“

Pegice su joj se još više zarumenele i u prvi mah devojka je napučila usta kao da neće da odgovori, ali plavuša je već sevala očima ka njoj.

„Na sajtu... za upoznavanje.“ Oborila je pogled. „Rekao je da ćemo otići na večeru, ali smo posle pića u kafiću došli ovamo.“

„Uf, ovo je jaka priča“, plavuša joj se unese u lice. „Tata ti nije rekao da se frajeri ne upoznaju preko interneta?“

„A tebe nije učio da se sa nepoznatim osobama ne seda u auto?“, breknula se pegica i obrisala suze.

„Prekinite!“, povikala je prva devojka. „Sigurno ne mislite da ga čekate da biste ga bolje upoznale. Moramo odmah odavde.“

Ustala je sa kreveta i došla do vrata. Nisu imala kvaku sa unutrašnje strane. Krenula je da lupa i doziva, ali nije bilo odgovora. Razmakla je zavese i videla da se na sva tri prozora nalaze debele rešetke. Okrenula se ka „cimerkama“ i odmahнула glavom, a pegica ponovo briznu u plač.

„Ovde nema ni hrane ni vode“, kazala je plavuša. Kao lav u kavezu špartala je od zida do zida i sobu prepipavala pogledom. Njen osioni ton prvi put je poprimio nijanse zabrinutosti.

Iznenada se začuo zvuk mobilnog telefona. Razmenile su poglede i počele da se osvrću oko sebe. Oglasio se još jednom, negde sa poda. Plavuša se bacila dole i mahnito prelazila rukom ispod kreveta, sve dok ga nije napipala. Bila je to stara nokija, model odavno van upotrebe. Uspravila se pored kreveta i pogledala ekran.

Imate dve nove poruke, svetlelo je.
Ušla je u inboks i počela da čita prvu.

Verujem da ste se do sada upoznale. Verovatno se pitate zašto ste ovde i šta treba da učinite da biste odavde izašle.

Plavuša frknu i baci telefon na krevet. „Ovde smo zato što si bolesna pederčina!“

Pegica se samo sklopčala pored telefona, klateći se napred-nazad bez namere da ga dodirne.

„Prekini sa tom ulogom opasne ribe, idiote!“, drek-nula je najstarija devojka na plavušu i zgrabila mobilni sa kreveta.

Za izlaz postoji samo jedan način. Doslovce ćete pratiti instrukcije.

Nabadala je tastere drhtavim prstima. Bio je to kraj teksta.

Klik nadole – *Imate jednu novu poruku.*

Potrebno je da... – počela je da čita i namah zanemela.
„Šta?“, crvenokosa devojka prvi put je povisila ton.
„Potrebno je šta?“

Najstarija devojka im je pružila telefon, sela na krevet i počela histerično da se smeje.

* * *

Kristina Preradović, inspektorka beogradske policije, nikada nije priznavala grešku, a vratiti se unazad, u mnogim

situacijama, kao i u ovoj, značilo je upravo to. Priznati majci da je promašila poziv, priznati najboljoj drugarici da ju je izneverila, priznati sebi da joj za zajednički život nijedan muškarac nije po volji. *Ako su sve preostale ulice na raskrsnici života ćorsokak, vreme je da se vratiš unazad i izabereš drugi put*, govorili su joj. *Ili jednostavno ostaneš gde jesi i životariš, bez posebnog cilja*. Ona je uvek išla napred, nadajući se da će, ako zatreba, izabrati onu ulicu na kraju koje je zid od najtanje cigle. Imala je koliko-toliko tvrdu glavu – na tatu. Srećom, nikada do te večeri nije morala da proveri svoje genetske predispozicije, jer zidove po životnim stranputicama nije razbijala glavom. Kao žena, za to je koristila mnogo moćnije, bogomdano oružje. Pamet.

Ipak ono najgore čekalo ju je u šumama iznad Grocke i bezglasno se cerilo. Bilo je to priznanje da će, ako je napravila grešku, tri osobe izgubiti život. Podigla je radio-prijemnik i izvadila pištolj iz korica. Za promenu puta nije imala snage.

„*Kurjak jedan zove Kurjaka tri, prijem*“, prošaptala je u mikrofona.

„*Kurjak tri na položaju. Čekamo znak, prijem.*“

Zvuk radio-statike bio je poslednji koji je čula pre nego što je utonula u vrtlog šuplje tišine. Sve je ostalo negde daleko iza nje dok je uzdignute glave gledala kako uskovitlani oblaci preteču avgustovsko sunce. Ono je za sobom odavno ostavilo polovinu neba stigavši na prag predvečerja, ali je i dalje gnevno pržilo krovove kamp-prikolica i montažnih kućica na čistini u srcu šume. Oko puteljka koji je tamo vodio bilo je parkirano nekoliko vozila. Među njima i kombi koji je iz noći u noć sanjala proteklih

meseci. Prisenak ledenog osmeha prevukao joj se preko usana. *To je to... Sada si moj.* Nije mogla da podnese scene iz filmova gde policija pali sirene na svim vozilima i kao pakleni cirkus stiže na mesto gde se nalaze osumnjičeni, opominjući ih kilometrima ranije na svoj dolazak. Kao i njen otac, i načelnik Uprave kriminalističke policije grada imao je sluha za drugačiji pristup. *Iznenadenje obavlja pola posla, Kristina*, obojica su često govorila.

„Ponavljam, Kurjak tri na položaju. Slušamo vas, prijem“, tiho je zašuštala motorola.

Još jednom pogledala je ka šumi gde su se nalazile kolege iz interventnih jedinica, nadlanicom sklonila sa čela neposlušni pramen kose i progutala knedlu. Sredstva koja je iskoristila za ovu akciju možda su mogla biti upotrebljena na nekom drugom mestu, ali profil počinioaca, koji je izradio njen saradnik klinički psiholog doktor Petrović, i forenzički dokazi, koje je proverila sto i jedan put, ukazivali su da se serijski ubica za kojim tragaju mesecima nalazi upravo ovde – u kamp-naselju u Grockoj.

Valjda joj je jasno da smo zajedno u ovome, razmišljao je profesor gledajući inspektorku. Doduše, poznajući Kristinu, znao je da uvek svu krivicu svaljuje na sebe štiteći kolege i kada jesu i kada nisu zaslužili. Ovoga će puta, vala, biti drugačije. Ako nešto pođe naopako, prvi ću istupiti i preuzeti odgovornost.

„Jesmo li sto posto sigurni da je ovde?“, upitala ga je kao da mu čita misli. Bio joj je neophodan potvrđan odgovor ne bi li ohrabrila i njega i sebe.

„Postoji i ona druga lokacija, šanse su pola–pola“, odgovorio je. „Čim daš znak, ekipe kreću i na to odredište. Naš je, ne brini...“

Još jednom su razmenili poglede i jedno drugom klimnuli glavom.

„Kurjak tri, krenite.“ Kristina je pročistila grlo. „Ponavljam, Kurjak tri, krenite.“

Na levom i desnom krilu žbunje se samo promeškolo i za nekoliko trenutaka tri grupe od po pet pripadnika interventne jedinice za posebna dejstva opkolilo je montažno naselje. Gasne bombe uletele su kroz prozore tri montažne kućice u sredini kampa, a odmah zatim začulo se nekoliko istovremenih tupih udaraca po vratima.

„Idemo. Idemo!“, urlali su vodnici, a sa raznih strana policajci se sporadično javljali: „Čisto!“, „Prazno, dalje! Dalje!“, „Čisto!“

Posle nekoliko minuta, zapovednik interventne prišao je inspektorki Kristini Preradović i njenom saradniku, skidajući masku sa lica.

„Šefice... Doktore Petroviću“, pogledao ih je oboje i promuklim glasom kazao: „Tačka Grocka tri je prazna. Nema nikoga. Ako su i bili ovde, odavno su otišli.“

* * *

*Desetak kilometara dalje,
na drugom kraju Grocke*

Telefon je opet zazvonio.

„Halo?“, crvenokosa se javila drhtavim šapatom.

„Uključi spikerfon da me čujete sve tri“, naredio je muški glas i ona ga odmah poslušala.

„Verujem da ste se do sada upoznale?“, smejao se i, ne očekujući odgovor, nastavio: „Da li ste razumele poruku koju sam vam poslao?“

„Ako to učinimo, hoćeš li nas stvarno pustiti odavde?“

„Naravno. Ime mi ne znate, a od *koktela* koji sam vam dao mog lica već sada ne možete da se setite. Za koji minut ispod vrata ću vam doturiti tekst. Potrebno je da pratite napisano i u isti glas čitate.“

„Ma jeb...“, pokuša da vrisne plavuša, ali joj prva devojka slobodnom rukom prekri usta.

„Ti, mala, bolje bi ti bilo da se smiriš i da slušaš ako hoćeš da izvučeš odavde to koščato dupence. I nemoj da vam pada na pamet da zovete bilo koga sa tog telefona. Može samo da prima pozive“, zarežao je, a onda dodao blažim tonom: „Da li smo se dogovorili?“

„Jesmo...“, tiho su izgovorile.

„U isti glas, jače... ne čujem“, opet je povisio ton.

„JESMO!“, uzviknuše devojke i veza se prekinu.

Plava devojka iskorači ispred druge dve i podboči se.

„Stvarno ste glupače ako mislite da će nas pustiti. Moramo da smislimo nešto.“

„Da smislimo šta?“ Pegica je opet bila na rubu suza.

„Nalazimo se pitaj boga gde i može da radi sa nama šta mu je volja“, obrazlagala je prva devojka očiju uprtih u telefon. „Najbolje da učinimo šta traži.“

U taj čas, začu se šuštanje i ispod ulaznih vrata u sobu ulete papir sa tekstom. Kada su videle šta je napisano, devojke se zgledaše, i da nisu bile nasmrt preplašene, verovatno bi prasnule u smeh. Jako udaranje pesnica po vratima ih trže.

Predstava je trebalo da počne.

Sve tri su kroz suze čitale svoje uloge sa hartije i veoma brzo, posle nekoliko rečenica, stigle do kraja napisanog teksta. Devojke se tada uhvatiše za ruke trepereći od

iščekivanja. Neko vreme ništa se nije čulo osim njihovog ubrzanog disanja. Nekoliko trenutaka kasnije prvo su osetile miris dima praćen hukom vatre, koja se rasplamsavala oko kuće. Vrelim jezicima lizala je zidove i vrata, i dalje zamandaljena sa spoljašnje strane.

Sve tri su podivljale i krenule da lupaju i grebu.

Prozori od toplote počеше da krckaju, zavese planuše, a sa njima i unutrašnja drvenarija. Nije prošlo ni dva-tri minuta, a čitava montažna kućica pretvorila se u jednu veliku buktinju. Tada je devojkama bilo potpuno jasno da su drvena vrata za njih bila zauvek zatvorena.

Rukama raskrvavljenim od očajničkih udaraca prekrivale su nos i usta pokušavajući da se zaštite od dima koji ih je omamljivao. Dok su od gubitka kiseonika u suzama padale na pod, čovek ispred kuće se grohotom smejao.

„Ništa to nije valjalo, zabrljale ste važnu audiciju i vaša priča ipak nema srećan kraj!“, čule su ga kako dovikuje, a odmah zatim i zvuk automobila koji se udaljavao.

OSAM GODINA KASNIJE...

1.

VENČANI POKLON

*Jedan sat pre ponoći
Beograd, Zvezdara*

Rasute po dnu duboke, hladne noći, drhtale su zvezde.

Ispod njih, na slabo osvetljenoj beogradskoj ulici, mrak se povlačio pred farovima crnog kombija. Ustupao im je privid nadmoći i pobede, ali bi se, čim prođu, brže-bolje vraćao na mesto, ispunjavajući svoje glavno svojstvo – da u svom jezivom amorfnom obliku vlada u odsustvu svetlosti.

Na raskrsnici, vozilo je skrenulo u sporednu ulicu sa visokim drvoredom i dva niza dvorišnih kuća. Posle stotina metara, farovi su se ugasili, a vozilo smanjilo brzinu i gotovo milelo, sve dok se nije zaustavilo ispred dvospratnice sa ciglenom ogradom. Kuća je imala prostranu baštu sa drvenom osmougaonom senikom u sredini, ukrašenim srebrnim vrpčama i cvećem. Do njega je vodila staza posuta sitnim belim šljunkom, protežući se odatle do zadnjeg

dela dvorišta, gde se spajala sa montažnom konstrukcijom prekrivenom zavesama od belog satena. Pod njom su, sa cvetnim aranžmanima u sredini, bili uredno poređani stolovi, gde će služba za catering sutra rano ujutru postaviti đakonije koje priliče tom danu. Šareni baloni i beli lampioni, keramički ukrasi u prirodnoj veličini flaminga i belih labudova, i pregršti zlatnih šljokica na travi.

Prostor za venčanje bio je spreman.

Bilo je pola sata posle ponoći kada je zvečanje ključeva narušilo tišinu mirne zvezdarske ulice. Razdragani smeh dveju devojaka prelio se kroz širom otvorena ulazna vrata iz dvorišta u prizemlje kuće.

„Čoveče, još ne mogu da skapiram da se mala stvarno udaje sutra“, kazala je starija devojka i zaključala vrata za sobom. Dugačka, plava talasasta kosa prekrivala joj je ramena. Imala je krupne oči i oštre crte lica, sa upadljivo tankim usnama.

„Udaje... A kad ćemo mi...“ Mlađa devojka zastala je na tren, pa se nacerila. Veoma je ličila na stariju sestru, osim što je imala punija usta i nešto kraću kosu svetlije nijanse. Bila je i nekoliko santimetara niža. „U stvari, ti si starija. Kad ćeš ti?“

„Hajde ne lupaj, bre... Tol'ko još nisam poludela.“

„Pazi, realno tebi i treba neki ludak. Normalan te ne bi trpeo...“

„Vidim, polomiše se udvarači noćas u klubu za tobom...“, uzvratila je starija, dok se izuvala i kačila jaknu na čiviluk. „Zato, ne zajebavaj, nego hajde da nazdravimo, još jednom.“

I mlađa sestra se raskomotila, ostavila tašnu na stočić do ulaznih vrata i krenula ka bifeu. Nisu je mnogo pogadale sestrine reči. To je, uostalom, bila njihova uobičajena komunikacija. Starija sestra pustila je muziku s kućnog ozvučenja i sela na trosed, a mlađa donela čaše i sipala im piće. Pošto su otpile po gutljaj-dva, mlađa je odmah nastavila.

„Čuj, realno, mala je ubola džek-pot. Mladoženja em dobar frajer, em nije smarač.“

„Ma... Još i doktor nauka... Idi bre, znala sam ja da ona nešto muti, čim ga ne dovodi da ga sestre overe.“ Starija je napravila grimasu i zamahala prstom između njih dve. „Do pre neki dan samo ga je keva videla...“

„Kučka mala, znala je da čuva *ulov*“ – nacerila se mlađa sestra – „i, brate, nek ide život, udaćemo se i nas dve!“

Susret kristalnih čaša proizveo je zvuk koji kao da ih je hipnotisao i nekoliko minuta prepustiše se mislima.

„Keva je ekstra odradila što nije pustila buduću mladu da nam se pridruži noćas“, prva je progovorila mlađa sestra i pokazala glavom na bife. „Mala bi nas zbog pića smarala jače, a sve smo obavile kako su zamislile, red je da predahnemo.“

„Ti ćeš sada malo da pauziraš sa vinom i da pičiš na spavanje“, prekorila ju je starija i uzela bocu. „Sutra je svadba i treba rano da se ustaje. Znaš koliko još posla ima... Predahnućeš kada odu gosti.“ Ustala je sa troseda i pošla da skloni alkohol. „A keva je car, brate“, dodala je. „Dobro zna koliko mala voli da rinta po kući. Jebeš mi sve ako ne bi uzela da čisti, riba i slaže peškire po bojama za sopstvenu svadbu...“

„Vidi, bila ona ovde ili kod mame, isto joj se hvata. Mladoženja joj je na momačkoj večeri, garantujem“, kazala je mlađa sestra i namignula.

„Misliš sa striptizetama?“ Starija je napućila usne i slobodnom rukom se uhvatila za zamišljenu šipku za ples, vrteći kukovima. Obe su prsnule u smeh. „E. grozne smo stvarno. Baš bi se smorila da zna šta lupetamo...“

Dok je mlađa sestra gledala flašu vina kako u sestrinim rukama putuje nazad u bife, odsutno je pevušila pesmu koja je upravo krenula sa ozvučenja. Prenula se kada je starija sestra zalupila vrata bifea, pa opet počela da se pripito smeju i oponaša igranje oko šipke u striptiz-baru.

„E, ja sam se lepo uradila, ali ni ti ne zaostaješ“, kazala je mlađa tobože ljutitim glasom. Ustala je i pošla stepenicama na sprat. „Idem pod tuš. Samo nemoj da ostavljaš muziku...“

Kada je došla do svoje sobe, odmah, sa vrata, primetila je bele cipele s visokom potpeticom uredno postavljene ispred kreveta. Nisu bile njene. „Stvarno si prase, da znaš“, doviknula je starijoj sestri. „Čim mala nije tu, kreće džumbus po kući...“ Uzela je cipele i demonstrativno ih izbacila iz sobe na hodnik. „Eto ti, pa ih odnesi na mesto!“

Učinilo joj se da pored muzike iz prizemlja čuje sestrin glas, ali nije je razumela. Samo je frknula, odmahнула rukom i počela da se svlači.

Potmulo pevušenje, na granici šapata, milelo je uz zidove.

„Točak vremena okrenuo je pun krug. Sada sam Ja ovde...“

„Jesi li rekla nešto?“, doviknula je mlađa sestra sa vrata kupatila i pripito se upiljila u jednu tačku. Odgovora nije bilo, ali je muzika u prizemlju najednom prestala. „E

dobro si se setila“, promrmljala je sebi u bradu i kročila na hladnjikave pločice. Ušla je u kabinu i uključila tuš. Bila je suviše umorna da bi se izležavala u kadi. Verovatno bi smesta zaspala.

Kapljice pare spuštale su se niz ogledalo, dok su se u njemu prelamali obrisi nagog ženskog tela. Još minut-dva, i prizor je nestao u pramenovima vruće pare. Pošto se istuširala, obukla je bademantil i na brzinu osušila kosu. Zatim je izašla iz kupatila, skinula ogrtač i obukla tanki duks i donji deo pidžame. Posle sveg onog pića, stomak joj je molećivo zacvileo.

„Hej, a mogle bismo i da pojedemo nešto!“, doviknula je starijoj sestri, ali odgovora i dalje nije bilo. Okrenula se da podigne mokr bademantil sa poda. Cipele koje je pre desetak minuta bacila u hodnik, sada su stajale na istom mestu gde ih je zatekla kada je ušla u sobu.

„Uopšte ti nije fora...“, podrhtavao joj je glas. „... I nije smešno.“

Hitro se pridigla, ostavivši bademantil na podu, i pošla ka vratima da pozove sestru. Čim je izašla u hodnik, nestalo je struje. Ukopala se u mestu, a žmarci joj jurnuše od vrata ka temenu. Adrenalin ju je otreznio u trenu i ona pohita ka kutiji sa osiguračima. *Neko je u kući*, poželeva je da vrisne, ali ju je ovoga puta glas sasvim izdao. *Seko, neko je sa nama u kući!* – bridele su joj misli i gnječile nervni sistem, nemoćne da oblikuju vapaj.

Tada ga je spazila.

Stajao je nasred hodnika između nje i razvodne kutije, obasjan plavičastim uličnim svetlom što je dopiralo kroz otvorena vrata sestrine spavaće sobe. Bezglasno se cerio. Oči su mu sijale, ali to nije bilo seksualno uzbuđenje. Sama pomisao na to da se do maločas nalazio u stanu,